

Bir Garip Yazıtlar

Bir Garip Yazıtlar

Heft Reng

Bir Garip Yazıklar

Ön Söz

Bu kitap zaman zaman yazdığım kısa yazılarım ve şiirlerimden oluşmakta, bu kitapta okuyacağınız satırlar bazen ruh halim bazen de tamamen okuyucunun kendisini bulmasını isteğim şekilde yazılarımı ve şiirlerimi içerir. Konu içerikleri olarak bazen hayata dair bazen duygu ve düşüncelerimi yansıtacak şekilde içeriklerle kaleme almaya çalıştım. Hayat gibi satırlar okumanızı temenni ederken, yazılarımı hayat gibi bazen mutlu bazen hüzünlü bazen heyecanlı bazen karmaşık duygu ve düşüncelerimi yansıtmaya çalıştım. Kendinizi bulacağınızı umularak şimdiden siz değerli okurlara iyi okumalar dilerim...

Bu kitap Heft Reng tarafından PDF ve E-bup formatlarıyla ücretsiz bir şekilde ücretsiz platformlarda dağıtılmaktadır.

Sosyal medya hesaplarımız

Instagram: [@heft_reng](https://www.instagram.com/heft_reng)

Twitter: [@heftreng](https://twitter.com/heftreng)

Telegram: [@heft_reng](https://t.me/heft_reng)

1000kitap: [@heft_reng](https://1000kitap.com/@heft_reng)

İnternet sitesi: <https://heftreng.site>

Bir Garip Yazıtın

Bazı insanlardaki güzellikler bulaşıcı olmalıydı. Ve bu güzel insanlar en kalabalık caddelerde, sokaklarda kent meydanlarında durmadan dolaşıp bu güzellikleri bulaştırmalıydı. Düşünsenize böyle bir şey var. Güzel insanların alnında bir papatya 🌻 oluyor. Ve bu güzelliği kapalı herkesin alnında bir tane papatya çıkıyor.. En çok böyle bir pandemiye ihtiyacımız var.

Şimdi bir masalın içinden konuşmak gibi bir şey yaşadığım. Her şey o kadar eşsiz, o kadar büyüleyici ki, unutmuşluğum bile vardır dünyanın kötü bir yer olduğunu..

Hayatta hep kazanmak yoktur. Dik durmak vardır. Taviz vermemek vardır. Muhakkak kaybetmek kötüdür. Acı duymak, katlanmak bununla yaşamak, o eksikle kalmak bunlar çok can sıkıcı durumlar. Ama onurlu olmanın verdiği hazı bilenler tüm her şeyin buna değeceğini bilirler...

Bir geceye aldanişliğımız vardır.
Sessizliđe durup durup gömüldüğümüz...
Saatlerin sabah olmasını bilmediği vakitler..
Orta yerde sürüklenen bir sürü hayallerimiz,
Özlemlerimizin sığmadığı dar odacıklar..
Vakitsiz çalan şarkıların esareti...
Onca bedele karşılık anlamsız beklentilerimiz,
Kâbusa dönüşen rüyalardan uyanışlarımız,
Ve sonu gelmeyen kelimelerin anlamsızlığı...

Bir Garip Yazıklar

Kırgınlığım kendime, kendimedir işte...
Durup dururken öylece aklımdan bir şeyler geçiyor.
Bir anlığına derin bir hikâyede buluyorum kendimi,
Bir anlığına derin bir boşlukta...
Üste üste umutları diziyorum bazen,
Bazen de her şeyi darmadağın ediyorum..
En çokta yıkılan enkazlara gömülü buluyorum kendimi..
Başarmış değilim henüz, bu kadar çok şeyle mücadele
etmeye..
Öyle birden özgürleşiyorum işte...
Ve sonra bir çok şeye esir düşünüyorum..
Hem kazanmak ya da kaybetmek nedir bilmiyorum
Doğrusu hiç bu kadar düşünmedim..
İçimde eksik bir şeyler kalıyor,
Ve ben derin bir arayışta buluyorum kendimi..
Yolumu bulamıyorum, yol nedir bilmiyorum.
Zaten ben hiç bir şeyi bilmiyorum..
Zaten bilmekte istemiyorum..
Ama neden diyorum ve duraksıyorum...

İçime dönüp bakıyorum, içimde arta kalan zamandan
birikenler var.
Geçmişe dönüp bakıyorum, her anımdan arta kalan bir
ceza var.
Ödüyorum işte ve bitmiyor bitmek nedir bilmiyor...
En çokta kendimle alıp veremediklerim oluyor.
Her seferinde en başa tekrar tekrar dönüyorum.
Her seferinde aynı cezayı tekrar tekrar çekiyorum.
Ki ben kendimle baş etmeyi bilmiyorum,
Ve anlaşılmaz bir kargaşaya dönüştüyorum.

Öyle bir yer ki burası, geceyi aralıklarla uyana uyana sabahlıyorum.

İçimden bir yol geçiyor ve yolda gidip gelen bir sen oluyorsun.

Ben ki bir durak oluveriyorum, ve sen bu durakta durmasını bilmiyorsun...

Hep bir kargaşa, hep görültülü, hep gidişli gelişli

Uzun bir koridorda yürüyor gibiyim

Sonu görünmüyor, sağa ve sola açılan odalara göz atıp duruyorum.

Çoğu karanlık ve kafa karışıklığı oluşturuyor.

Bu arada eksiliyorum, saniyeler, dakikalar, saatler derken...

Yıllarca süren bir yolculuğun içinde buluyorum kendimi...

O koridorun sonu görünmeden yapabileceklerimiz vardır. Sorumluluklarımız, düşünmeniz gereken ve bilmemiz gereken çok şey vardır. Yoksa sadece bir koridordan geçmiş olacağız..

Zaman çizgisine ters bir çizgi çektim

Her şey bir an duraksadı ve bir müddet zaman durdu

Sonra tersine bir yolculukta buldum kendimi

Eksik kalan ve eksik bırakılan tüm anılara göz attım

Artık eksiklerimi biliyorum, ve ne yapacağımı biliyorum

Bu sefer bu çizgide kesiklerin olmasına izin

vermeyeceğim...

Elimden geldiği kadarıyla...

Şimdi zaman tüm hayallere dur deme vaktidir.
Tüm sayfaların üzerine çizik çekme zamanı...
Ve kalbimizin durma saatidir şu an..

Umudu beklemekten ibaret sandım hep, belki de
öleydi.
Bir şeylerin değişeceğine ve hep birazdan bu değişimin
olacağını sandım.
Sonra beklerken hiç bir şey olmadığını farkettim.

Biraz sonra şimşekler çakacak ve bir fırtına kopacak
Yağmur tüm hiddetiyle camlara çarpacak...
İçimizi bir korku yığını saracak,

Kimseye rastlanmadığım bir durakta duruyorum...
Ve bildiğim başka bir çizgi yok,
Uzayan giden yolların ardından hep bakakalıyorum.
Taşındıklarım çoğu kez ağır gelmeye başlıyor...
Ve ben göz kapaklarımın yorgunluğuna anca teslim
edebilirim kendimi...

Bir Garip Yazıklar

Öyle bir yerde durmuşum ki...
Bir yanımda derin bir uçurum, bir yanımda geçilmesi gereken
ince bir yol
Ya adımı atıp o derinliğe düşeceğim ya da o ince
çizgiden nasıl yürüyeceğimi öğreneceğim...
Belki de hep yerimde beklemiş kalacağım...

Zaman büyük bir sır saklıyor..
Önce gelmesi gerekiyor, eğer gelirse
Büyük bir korkuyla beraber çok güzel bir ihtimalde
taşıyor...

Öğrenilmesi gereken ince bir çizgidir hayat,
Geçerken her anıyı anlamlandırmak..
Bu ince çizgiye inancı dahil etmek,
Kendimize bir söz vermek, o sözde durabilmek..
İçimize hikayeler anlatabilmek, yeni hikâyelere dahil
olabilmek..
O çizgide beklemek sonra sabır gösterebilmek..
İnanmak, o inancı güzel şeylere yorabilmek..
Bir ihtimal taşıyabilmek, iyi şeyler olacağını ummak..
Hayat dediğimiz o çizgiye teslim olurken, mücadele
edebilmek..
Ve tüm aksiliklere karşı çıkış yolu bulabilmek..
İrade gösterebilmek, güzel bir duruşa sahip olabilmek...
Sevgiyle kalabilmek, o derinliği hissedebilmek..
Bu çizgiyi anlayabilmek, imkansızlığı farkedebilmek,
buna rağmen umut taşıyabilmek...
Hayat dediğimiz bu çizgi de var da var. Mühim olansa
biz ne kadar var olabiliriz bu çizgi de...

Ufak bir eksikle de boğuşabilir insan, bir türlü devamı gelmeyen ve o eksikle her şey biraz yarım ve buruk kalabilir...

O ufak eksiklik bir sürü soruya yer verebilir. Bir sürü derin düşünceye dönüşebilir..

Hal böyle olunca her şey biraz muğlak kalıyor.. Ve insan nerde duracağını bilmeyebilir...

Bizi aydınlığa çıkaracak olan şey içimizdeki inançtır. İnanıyorsak, o ruha sahipsek muhakkak bir çok şeyin üstesinden geleceğiz. Bizi eksilten, kendimizi yarım hissettiğimiz her an için kendimize bir hikaye uydurmamız gerekiyor belki de.. Ve o hikayeleri umuda dönüştürmeyi bilmemiz gerekiyor. Arayışlarımız koca bir anlama dönüşebilmeli ve bulduğumuzda sahip olacaklarımıza kıymet biçmemiz gerekecek. İçimizdeki inanç diyorum ne kadar güçlü olursa olsun. Endişe duymayı da bilmemiz gerekecek, yitirmek gibi bir korkuyu da bilmemiz gerekecek...

Bir Garip Yazıklar

Bir gece, bir gece ansızın uyanıyorum.
Etrafım soğuk bir o kadar sessiz
Kendimle tuhaf tuhaf konuşmalarım
Gece soğuk, çok soğuk...
Penceden içeriye üfleyen rüzgarın uğultusu
Elimde sigaramın cılız ısıltısı
Rutubet kapmış içimin soluk yankısı
Uyutmuyor beni yastığım,
Aklımda geçenleri itiraf edeyişimin,
Bahanesi olsun tüm söylediklerim..
Konuşmayı pek beceremedim.
Ama iyi rol yaparım...

Ve bir korku sarıyor odanın içine
Kokusu özlem tadında oluyor
Acımsı ve ürkek bir yalnızlığa benziyor...
Ama en çok bu anda duraksadım
Her şeye rağmen bu anda kalmayı istedim.
Gecenin soğukluğu, rüzgarların uğultusu
Hiç ama hiç umrumda olmadı...
Bu anda kalmanın senli güzelliği de vardı.
Sensiz bir tarafı da...

Gece uzun, gece uzuyor..
Uykumu bölen ani ataklarım..
İçimde bir anda dönülemez bir yol
Ve tüm kapıların kapandığı bir durak
Eksiklik derin bir boşluğa sürüklüyor
Bir yerlerim acımaya başlıyor..
Ve perdeyi çekiyorum ruhumun üstüne
Örtüyorum acıyan güzelliklerimi

Bir Garip Yazıklar

Yok oluşı çare bulamıyorum
Ve gidişlere dur demeyi bilmiyorum...
Gidiyorsun, gitmeyi böylece öğreniyorum...

Sonra hayatın kalanından izler biriktirim..
Sebepsizce tekrar başımı yastığa koyarım.
Aklımdan geçenleri kaybettiklerime sayarım
Sonra,
Anlatamadıklarım çığır açıyor içimde
Sessizliğim dolup taşıyor hücrelerime
Ve bir gece boyunca seni diliyorum
Yenik sayıldığım her saniyeye karşılık
Yaşadığım bir gece dönüşmesi oluyor
Bir yanımlı hep eksik kalıyor,
Bir yanımlı küçük kırıntıların peşinde sürükleniyor
Ve bulamıyorum, üzerime çöken karanlıkta
Her şey olduğu gibi kalakalıyor..

Bir gece, bir limana sığınmaya çalışırken
Farkettim ki tutunduğum ipler elimden kayıyor
Ve farkettim ki, sığınmaya çalıştığım liman
Her şeyi en derinine sürüklüyor
Ve bu limanda bir yolculuğa çıkmak isterken
Düşlerimin devamına mücadele etmediğini farkettim
Ve insan, düşlerine bir soğukluk ekleyebilirmiş
İnandığı her şey bir anda onu terk edebilirmiş..
Ve farkettim ki, mucizeler de yok olabilirmiş..

Bir Garip Yazıklar

Mesela hiç sabah olmasını istemedim.
Hep düşlerimi yenileriyle değiştirmek istedim.
Ve ben hep sende kalmak istedim
Hep saat seher vaktinde dursun istedim.
Hiç aydınlık çöksün, güneş doğsun istemedim...
Seni en çok seher vaktinde sevdim.
Ve papatyalar hep seni hatırlattı.

Ve bir korku sarıyor odanın içine
Her şeyin yitip yok olma korkusu,
En çok burada duraksadım,
Her şeye rağmen bu anda kalmayı istedim.
Gecenin soğukluğu, rüzgarların uğultusu
Bu anda kalmak güzeldir, bu anın içindesin..
Uyutmayan yastığa teşekkür edebilirim...

Eskiden hep bir şeylerin değişmesi için bir şekilde bir
şeylerin mücadelesi içerisinde olmaya çalışırdım. Zaman
geçtikçe hiç bir şeyin değişmediğini ve mevcut olanının
da daha kötüye evrildiğini fark ettim. O zamandan beri
artık pek bir şey için savaştığımı söyleyemem.

Tutunacak bir dalım olduktan sonra gerisini
düşünmüyorum bu kadar gözü karayım. Ama o dal

Bir Garip Yazılar

olmadıktan sonra dünya mı yanmış pek bir şey ifade etmiyor. Esasında her şeyi anlamlı kılan ve bir mücadele ruhu oluşturan o dalın varlığıdır. Yoksa neye yaşayacağız ki...

Bu hayatta hep iki şey arasında kalır insan. Acele edeyim mi? Etmeyeyim mi? Hangisini tercih edersem elimdeki fırsatı kaçıtırım. Bu zor bir seçimdir. Sonuç hiç belli olmuyor. Bazen acele ettiğin için kaybediyorsun, bazen geç kaldığın için... Diyorum ya sonuç hiç değişmiyor kaybedeceğin varsa kaybediyorsun. Dolayısıyla artık geç ya da erken davranmanın pişmanlığı olmamalı! Bu kendimize uydurduğumuz büyük bir bahanedir.. Bu arada masamdaki Şemamokun kokusu kafa yapıyor olabilir...

Amansız bir savaşta çok fazla yorulmuşluğumuz var. Sonra kelimeleri teker teker yutmuşluğumuz var, içimizdekiler kelimelere sığamaz olmuş, başımızı yastığa koyduğumuzda yaşadığımız kaosların kabaşa dönüşmeleri var. Kabuslardan uyanıp sonsuz tane düşüncenin içine gömülmüşlüğümüz bile var.

Sonra farkettim ki insan kendisine de kırılabilir.

Bir Garip Yazıllar

Bir an bir düş kurmaya çalışır ve her şeyi berbat etmeyi başarabilir. Sonra bu düşünceye bir soğukluk ekleyebilir. Bu kırgınlık öyle bir kırgınlıktır. Bir şeye inanır. Ve inandığı şey onu türlü türlü hale sokabilir. Bu kırgınlık başa bela olan bir kırgınlıktır. Bununla yaşamak, bunu başlamasına yeltenmek, bu durumun içerisine dahili olmak, çok yorucudur.

Son zamanlarda kelimelerin boğazda düğümlenmesinin ne olduğunu çok iyi bir şekilde öğrendim. Bir ah çekip bunu içinde saklamanın ne kadar ağır bir yaraya dönüştüğünü, mekanın içinde hapsolmanın ve tüm hüznlerin içten içe süzülmesini öğrendim. Başımı yastığa koyduğumda bitmeyen sonsuz tane düşüncenin esirine dönüşürken, kendimle mücadelede neden galip gelmem gerekeceğini bilmeden amansız bir savaşta ne kadar yorulduğumu fark edemiyorum.

Düştüğüm yerdeyim
Bu geceyi kendime ihanet sayabilirim...

Takvim yaprakları artık hiç bir şeyi ifade etmiyor, geçen her yirmi dört saatte birini kopartıyoruz sadece... Öyle bir büyüye kapılmışız ki anca büyü bozulunca ne olduğunu fark edebildik...

Bir Garip Yazıklar

Takvim yaprakları arasında geçen onca zamanın
esaretinden kurtulmaya çalışırken,
İnsan her seferinde biraz daha yeniliyor kendine,
Günün kısa zamanın uzun ve yorucu beklentileri hep
biraz daha eksiltiyor her şeyi...
Bizim kendimize olan borcumuz olsun yaşantımız,
Yaşayalım yaşadıkça biraz daha yenilelim..
Ama hep biraz daha ayağa kalkmayı da bilelim...
Belki bir gün her şey iyi de olur..

Uzun bir aradan sonra gözlerimi açtığımda, bir çok şeyin
yeniden değişebileceğine inandım. Geçen zaman
içindeki o boşluğun sırrını çözmüştüm nihayetinde...
İnsanın tutunacağı bir dala ihtiyacı vardı. Sorun şu ki bu
gerçeği bilmemize rağmen hangi dalın sağlam olacağını
bilememizdi. Bu kargaşaya dönüştürüyordu her şeyi...
Bu durumun içersinden sıyrılamamak bizde eksiklik hissi
oluşturuyordu. Ve biz mutlu olamıyorduk. O boşluğun
kaynağı buydu sanırım...

Öyle bir durakta indik ki, insanlar kan içiyordu.
Etraflarına öfke, kin saçıyorlardı. Yalanlar, dolanlar,
hileler hiç bitmiyordu. Sokaklar çıkar kahkalarına sahne
oluyordu. Yüzlerine bakmaya gelemiyorduk.
Korkunçlardı, her birinin tuhaf görünümlü bir maskesi
oluyordu. Yüzlerimize gülenlerde vardı. En çok onlara
kanıyorduk. Belki de en korkunç olanlar yüzüme
gülenlerdi. Böyle bir durakta inmenin pişmanlığı
yaşıyorduk. O tren hiç durmamalıydı. Ve biz
inmemeliydik. Diyecekken etrafımızı güzel insanların da
sarabileceğini farkettim. Kendimize öyle bir çember

Bir Garip Yazıklar

çizmeliyiz ki o sınırların içine herkes girmeyi bilmesin.
İşte o zaman güzel kalabiliriz.

Bir gece yarısında uykumu bölen, kedi sesidir.
Beni uyandıran bir kediyle başlıyor gece,
Odamdaki saat sabote etmeye başlıyor geceyi
Tiktat sesleriyle kafam bozulmaya başlıyor,
Senin dahil olduğun olayla kaos çıkıyor,
Tarih bu sefer çok taraflı yazılıyor.
Düşüncelerim,
sorgusuz sualsiz abluka altına alınıyor,
Adalet cübbesini,
giymeye tenezzül etmiyor hakimler...
Kalemim daha en başta kırılmıştır.
Bu derin ve üzücü bir meseledir.
Karar gayet net ve açıktır.
Bir gece yarısı,
artık bir kedi sesi duyulmayacaktır.
Tüm kedilerin seni hatırlatma ihtimali vardır.
Bu yardım ve yataklıktır.
Ben, sen, kedi bir araya gelince,
Bu örgütsel bir eyleme dönüşmüştür.
Şimdi ayrılıyorz üçümüz...
Bu biçilmiş büyük bir cezadır.

Bir Garip Yazıklar

Yetimdir řu gönlüm,
Bundandır tüm sessizliğim,
Bir harabe yığınıyım...
Deprem anında yere serilirim..
Bu vakitsiz bir yıkımdır...
Enkazın altında ölen kimdir?
Yoksa, yoksa bu ben miyim?
Kendimi dahi tanıyamıyorum.
Ama insanlar,
Ölmekten bahsedip dururlar..
Cehennemden söz açılır hep
Sanki ölüp tekrar dirilmişler...
Ah ne kadar gülsem,
Hayır ben gülemem..
Çünkü cehennemi görmüş olabilirim,
Kahrolmam gerekiyor sanırım,
birazda ağlamam,
Bide nasıl ağlanılır, öğretiler...
Bir yetimdir dedim ya gönlüm,
Sustum, sustum ve sadece sustum..
Sonra,
Büyüdüm, öyle diyorlar...
Sanki büyümek isteyen varmış..
Bi de ne garipmiş řu büyümek,
Büyürken, insanları tanımak,
Ya da tanıyamamak...
Garip işte,
řu gönlüm eskisi gibi olamıyor,
Eksilen tarafımı telafi edemiyor...
Olmuyor işte,
Tüm sarılmalarım eksiktir benim

Bir Garip Yazıtlar

Yetim bir yüreğe sahip olmak,
Böyle bir şeydir işte...

İki insan arasındaki bağ güçlüyse,
Muhakkak birbirilerini anlayacak kadar zamanları olur.
Aralarındaki kırgınlıklar da ortak olur.
Yanı günün sonunda yeteri bir anlayış olursa
Herşey düze çıkar...

Çoğu kez dur demiş olabilirim kendime,
Ama engel olamıyorum işte.
Bir gece yarısında hüzne dönüşüyorsun.
Sağıma bakıyorum, soluma bakıyorum.
Gözlerimi kapatıyorum, yoksun.

Kendisiyle öyle pek sıkı bağımız yok,
Ama var, orta karışık,
Ama iyiyiz..

Kendimizle uğraşırken, karşıımızdakini unutuyoruz.
Onun bir kalbi olduğunu, onun derin bir acısı olduğunu,
onunda hikâyesinin yarım taraflarının olduğunu
unutuyoruz. Benciliz. Her şeyin etrafımızda dönmesini
istiyoruz.

Ya şöyle bazen bazı şeylerin üstünü kapatmak gerekiyor. Ama kapatamıyorsun. Olay öyle böyle sürüp gidiyor. Adım atsam kaybederim.

Sizi çok önemseyenler size karşı hata yaparlar, size karşı ne yapacağını bilmezler, kendilerini bir kargaşanın içerisinde bulurlar. Ve kendilerini bu durumdan sıyrılmalari biraz güçtür. Yalnız bu şu anlama gelmesin. Sizi önemsiyorlar diye, size bir şeyi dayatma, size karışma, sizden olmadık şeyleri isteme hakları yoktur. Zaten işler bu evreye ulaşırda o zaman biraz korkmanız gerekir. Çünkü karşıdaki o kişiler tehlikeli bir hal almaya başlayabilirler... Aynı şekilde sırf sizi önemsedığı için sizde olmadık tavizler vermemelisiniz. Yalnız şunu da göz ardı etmeyin. Dinleyin, görmezden gelmeyin. Bunu yaparak istemediğiniz bir çok durumun önüne geçebilirsiniz.

Bir rüya vaktinde karşımdaydın.
Göğüslerin kanlar içindeydi.
Ellerin, kırmızıya bulanmıştı,
Gözlerin kapalıydı.
Göğüslerinden yüreğin sarkılmıştı,
Ve ellerimdeydi...
Atmıyordu, ritimsizdi.

Bu derin bir hikâye,
Başrolünü sana kaptırdım.
İçimden ruhum çekilmişse,
Bedenim öyle orta yerde.
Bu hikayenin kahramanı yok,
Eksik, hüzünlü ve sessiz
Sonu belirsiz ve kasvetli,
Vedaları da yarım, ölmeleri de

Bir an duraksadım.
Ne olur dur dedim kendime,
Hayır, sen buna mahkumsun dercesine,
Bir ses, bir ızdırap, bir korku...
Her yerim acıdı,
Bu bir cezaydı,
Bir intihar,
Ve ölüm fenaydı.

Ölümün rengi kırmızıydı,
Ben neden siyahım,
Ve ne olmuş bana?
Neden omuz seyahatlerindeyim,
Gitmek istemiyorum,
Ama bu bir veda,
En iyisi biraz unutmak,
Mümkünse de vedalaşmak,
Ve son bir kez sarılmak...

Bir zaman, senin gözlerinde kayboluyordum.
Sanki bir masalın ilk sayfasından,
Düşler ülkesine bir yolculuğa çıkıyordum.
Evvel zaman içinde,
Masal perisi olup karşıma çıkıyordun.
Ama düşlerim devamına müsadde etmiyor.
Yitik zamanlardan, bilinmeyen zamana
Bu bir düşler ülkesi yalanı..
İçtiğimiz her ne zehir ise,
Ölümlülerle tekrar dost oluyoruz.
Bu sonu hüsrarla biten ilk masaldır.
Gidenlerin, ardına düşlere yer yoktur.
Bu biten zehrin son damlasıdır.
Ya gideceğim, ya kalacağım...

Sanki bir hikayenin en kopuk satırlarında duraksamış
gibiyim. Düşlerim yarım, betimlemeler yetersiz ve hikaye
sıkıcı, okunmuyor..
Sanki bir gecenin en korkunç kabuslarında uyanıyor
gibiyim. Yorucu, korkunç ve uzun bir gece, uyulmuyor..
Sanki her şeyimde biraz eksik gibiyim. Yürürken de,
uyurken de, düşünürken de bu böyle...

Bir Garip Yazıtlar

Aç kargaların üşüştüğü bir mezarın içinde olabilirim,
Toprağın pençelerle eşelenmesi karşısına,
Acizce yatıyorum yerimde...
Kafamın içinde garip bir kaç tıkırtı,
Kulağımda sağır edici bir ses,
Ey beynimi kemiren kargalar...
Rahat bırakın beni,
Vakit ölüm saati,
Lütfen ölüye saygı...

Sevmek elde etme eylemi değil,
O güzel duygu içerisinde bulunma eylemidir.
Kendi hırsını, arzusunu üst üste koyup, elinden geleni
yapmak hiç değil. Güzel kalabiliyorsanız seviyorsunuz o
kadar...

Şuna inanıyorum. Bazen bir mucize olur. Geçmeyecek
sandığımız tüm her şey bir anda unutulur. Yeterki
mucizelere inanalım. Bu mucize sanırım ki bazı
insanların mucizesidir. Evet öyle, iyi gelmeleri için hiç
birşey yapmalarına gerek yoktur. Hayat bize o insanları
çok nadir sunar. Eğer o insanlardan yana şansımızı iyi
kullanamazsak işte o zaman kaybederiz...